

Over het leven van de Gemeente

door: P. Fuzier

Inleiding

De leer van de Gemeente is dikwijls uiteengezet als een leer vastgehouden door velen, maar in de praktijk hebben we dikwijls gedaan of we ze niet kenden. Dat zijn tekenen die het verval aangeven. Natuurlijk zijn we niet volmaakt als we in de praktijk moeten brengen wat het Woord ons leert. Maar moeten we niet de oorzaak daarvan opzoeken? Laten we ons oefenen! Dat zal onze tekortkomingen doen voelen. God zal ook het medicijn aanreiken dat wij zo weinig gebruiken.

1 Praktische kennis

Er wordt wel eens gezegd: "We hebben te veel kennis, te weinig praktijk. We moesten ons maar eens verootmoedigen over de gebreken in ons gedrag! Want dat is niet altijd wat het zijn moet". Maar is het te veel aan kennis de oorzaak van die gebreken? Zijn we "leraars naar de tijd"? Integendeel er is veel onwetendheid over de waarheden die ons zo vaak zijn voorgesteld. Grondige kennis van de geschriften van Darby ontbreekt ons vaak. We hebben ze zelden eens rustig overdacht. Toch verheffen wij ons soms op onze kennis en zeggen: "Ik ben rijk en verrijkt" (Op.3:17) God heeft ons kort geleden een rijke dienst gegeven, die veel, lang vergeten waarheden aan het licht heeft gebracht. Maken wij ons die schatten eigen? Kennis waarop we ons beroemen, zonder die te bezitten, heeft God onze voorgangers 150 jaar geleden gegeven. Wat doen we ermee?

Laten we oppassen voor de geest van Laodicea. Laten we ons verootmoedigen over onze onwetendheid. God heeft ons alles gegeven wat voor ons noodzakelijk is. We hebben niet genoeg godzaligheid en vreeze Gods, ja helaas. Maar kennis hebben we nooit teveel! Nu is kennis niet alles. Het kan zelfs gevaar opleveren en tot geestelijk hoogmoed leiden. Maar om die reden moeten we de kennis niet verwerpen. Ellendige toestanden zijn niet het gevolg van te grote kennis. We moeten erop toezien dat de kennis altijd het geweten moet oefenen. Er is geen grotere valstrik dan kennis die slechts in het hoofd zit en niet het hart of geweten geraakt heeft! Kennis maakt verantwoordelijkheid groter. Zouden we

de kennis willen verwerpen om de verantwoordelijkheid te ontlopen?

We zijn geroepen tot gehoorzaamheid net zoals ons volmaakte voorbeeld in deze wereld. (1Petr.1:2) "uitverkorenen naar de voorkennis van God de Vader, door heiliging van de Geest, tot gehoorzaamheid en besprenkeling met het bloed van Jezus Christus". Maar om de wil van God te doen moeten we die eerst kennen. Christus zegt door de profetische geest in Jesaja 50:4 en 5: "Hij wekt elke morgen, Hij wekt mij het oor, opdat ik hore". Christus weigerde niet geleerd te worden in de kennis van de gedachte van God. Lees Ps.40:9: "ik heb lust om uw wil te doen, mijn God, uw wet is in mijn binnenste". Om naar het Woord te handelen in de Gemeente is het noodzakelijk te weten hoe men zich in het huis van God moet gedragen, dat de pilaar en grondslag van de waarheid is. (1 Tim.3:15)

Eerst weten, dan doen. Eerst kennen, dan gehoorzamen. Eerst leren, dan dienen.

Velen hebben theoretische kennis over de Gemeente en de verschillende werkzaamheden daarin voor dienst en bediening. Ontvangen door geschreven of mondelinge dienst, gegrond op het Woord van God, of direct uit het Woord. Maar wat doen we ermee? We moeten geen vergeetachtige hoorders zijn, maar liever daders van het Woord. Is theoretische kennis ons niet te vaak voldoende? We vergeten zo gemakkelijk! Als God ons Zijn wil doet kennen, dan doet Hij dat, opdat wij die wil doen! (Kol.1:9 en 10) Zijn wil eerst kennen, dan doen, dat is onze verantwoordelijkheid.

Er is gevaar dat wij ons voeden met de Schrift die ons de gezonde leer voorstellen zonder dat e dit voedsel in ons opnemen. We moeten de Schrift niet gebruiken als een reglement of wetboek. Bijvoorbeeld in moeilijkheden, het zoeken naar een letterlijke gedragslijn. Want twee problemen hoeven niet gelijk te zijn. Nog in omstandigheden als in omgeving. Voorgeschreven dienst is niet nuttig. Maar leidt tot star wetticisme.

De Schrift is voedsel voor de ziel. Om de inwendige mens te ontwikkelen. Zodat we geen kleine kinderen blijven. (Ef.4:11-16 en Hebr.5:12-14) Als er zich dan problemen voordoen zullen we een passend onderscheidingsvermogen hebben, door God geoefend, Dan zullen wij van Hem, door Zijn Geest wijsheid

ontvangen, om naar Zijn gedachte en in overeenstemming met het Woord te handelen. Als we zeggen dat God ons iets wil laten doen dat niet in overeenstemming is met Zijn Woord dan bedriegen wij ons zelf. Dan zien we onze eigen wil aan voor die van God.

Wat erger is weet ik niet:

- 1 De luiaard die zich niet op de hoogte wil stellen van dat wat God hem wil geven. Die toch zich beroemt op kennis die hij bezit (als dat tenminste zo is) Volgens 1 Kor. 4:7 zou hij zich niet daar op mogen beroemen.
- 2 Diegene die niet handelt naar het Woord en meent zich te kunnen verontschuldigen door onwetendheid voor te wenden.
- 3 Of wel hij die het Woord kent en toch naar eigen inzicht zijn weg gaat. In plaats van de kennis toe te passen in de praktijk.

Hoe het ook zij, onverschilligheid of onwetendheid allemaal zijn ze schuldig. Het leidt onvermijdelijk naar wanorde en verwarring. Een weg naar algeheel verval. Persoonlijk of gemeenschappelijk kunnen we de Heer alleen verheerlijken als we inwendig bestuurd worden door het Woord. Dan zullen geregeld wandelen en zal de orde, naar Gods gedachte, in de gemeente gehandhaafd blijven.

Wanorde en verwarring zijn een teken van onze lage geestelijke toestand. Als vernederende dingen openbaar worden, is er oordeel op onze weg. Harten en gewetens dienen er door geoefend te worden. God laat deze dingen toe zodat dit een uitwerking zal hebben met als doel dat wij niet meer zelf gaan redeneren en steunen op eigen gedachten die een valstrik voor ons zijn. God wil ons zegenen en zorgt voor Zijn heerlijkheid in Zijn gemeente. Hij heeft die gemeente verkregen door het bloed van Zijn eigen Zoon. (Hand. 20:28) Hij komt ons tegen, brengt ons onze ellende onder ogen en nodigt ons uit tot berouw. Is dat niet een teken van Zijn genade? Laten we nadenken wat tot de verantwoordelijke kerk gezegd wordt in Openbaring 2:5 en 3:19 ...Vanwaar gij afgefallen zijt...heb berouw...ik zal uw lamp wegnemen...Allen die Ik liefheb, bestraf en tuchtig Ik;... Wij zijn doof gebleven voor veel vermaningen. Omdat Hij ons liefheeft, moet Hij ons bestraffen. Laten we niet verharden onder de bestraffing. Laten wij naar Zijn stem luisteren en naar Openbaring 3:20. Hij is getrouw en volbrengt Zijn beloften.

2 De Tegenwoordigheid en ons gedrag

Nu enkele waarheden die wel bekend maar te weinig beleefd worden. Wij weten dat God tegenwoordig is door Zijn Geest in de Gemeente en dat de Heer, altijd trouw aan Zijn belofte, in het midden is van de twee of

drie, die in Zijn naam vergaderd zijn. Maar hoe verwerklijken we dit? Is het een bevestiging zonder inhoud, of ervaren onze harten de ernst van deze tegenwoordigheid en heeft het gevolgen voor ons gedrag in de samenkomst? Praktisch gezien: Hebben wij bij het binnenkomen van de vergadering de gedachte: De Heer is hier! Werkt dat in ons een gevoel van vrees en eerbied te zijn in Zijn tegenwoordigheid. Of gaan we naar binnen op dezelfde manier alsof we ergens op visite gaan. Als we proberen op bevel het gebrek aan eerbied te verbeteren dan zal dat het geestelijk niveau niet verhogen. Handelen op de gevolgen heeft nooit de oorzaken beïnvloed. God moet dit in ons hart werken. Zonder dat geweld, dwang of gekunstelde vroomheid wordt toegepast. Dan zullen we een natuurlijke houding vinden, die past bij Zijn tegenwoordigheid. Er wordt wel een gezegd dat aandringen op dit punt een aanstellerige houding zal veroorzaken. Maar kunnen we geen kwaad genezen zonder in een ander kwaad te vallen? Zullen we uit angst daarvoor dan maar niets ondernemen om het te genezen? Onverschilligheid en gemaktheid passen geen van beiden in Zijn tegenwoordigheid.

Een geoefend geweten. Een hart geraakt door de liefde van Christus. Weten dat we naar Hem toe gaan. Zijn tegenwoordigheid willen genieten boven alle andere dingen. Dat zijn de ingrediënten die onze houding regelen tijdens de samenkomst. Dat zal ook onze houding in de Gemeente regelen. Handelen "...als uit God, spreken wij voor Gods aangezicht..." (2 Kor. 2:17) in de vrees des Heren en in afhankelijkheid van de Heilige Geest. Dat zal zegen brengen. Ook het gemeentelven zal er de invloed van ondervinden.

In een vergadering waar het zo is, zouden veel vragen, die soms de gemeenschap verstoren, niet gesteld worden. En andere vragen, die wel gesteld worden, zouden naar de gedachte van God geregeld worden. Veel bedroevende dingen doen ons met verootmoediging het hoofd buigen. We verwerklijken de tegenwoordigheid van de Heer te weinig in de gemeente. De bedroevende gebeurtenissen zouden ons moeten leiden om de werkelijkheid van deze tegenwoordigheid te hervinden. Dan zouden we eens te meer kunnen zeggen: "De goddeloze maakt winst die niet gedijt" (Spr. 11:18) De belofte van de tegenwoordigheid van Heer geldt ook voor onze dagen van verval. Mattheüs 18:20 geldt voor alle tijden! De Gemeente is ook "een woonplaats van God in de Geest" (Ef. 2:22). Dit alles geeft ons een grote verantwoordelijkheid voor alles wat het leven van de gemeente betreft. We worden vermaand te wandelen "waardig de roeping waarmee u bent geroepen, terwijl u in alle nederigheid en zachtmoedigheid met lankmoedigheid elkaar in liefde verdraagt en u beijvert de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede:" (Ef.4:1-3)

Wij worden samen opgebouwd om één woonplaats van God in de Geest te zijn. Onze wandel, persoonlijk en gemeenschappelijk moet die roeping waardig zijn. Als we zeggen dat wij de woonplaats van God in de Geest

zijn, bevestigen we, dat God in de Gemeente door Zijn Geest in ons midden is. Niets kan ons meer de kenmerken van Ef. 4:2 doen vertonen, dat het bewustzijn dat God in ons midden is. Voor God worden wij bewaard in ootmoed. Wij hebben geen recht ons te laten gelden. Zachtmoedigheid kenmerkt ons dan. Wij kunnen dan lankmoedig en verdraagzaam zijn voor onze broeders. Dan zal er geen strijd zijn in de woonplaats van God in de Geest. De normale toestand is vrede. Verenigd met elkaar door deze band van vrede kunnen broeders en zusters de eenheid van de Geest bewaren.

Om deze eenheid van de Geest te bewaren is een voortdurende toepassing noodzakelijk. Het verwerkelijken van de tegenwoordigheid van God.

Wandel en dienst zijn nauw met elkaar verbonden. De wandel moet de kenmerken van Efeze 4 vertonen anders kunnen we de gemeenschappelijke aanbidding niet verwerkelijken. Aäron moest de lampen aansteken en ze toerichten voor dat hij wierook offerde op het gouden altaar. (Ex. 30:7,8) Met andere woorden de gelovigen moeten schitteren als lichten in de wereld (Fil. 2:15,16) voor dat ze naar het gouden altaar willen gaan om eredienst te brengen. De lampen komen overeen met de openbaring van de karaktertrekken van God in de kracht van de Geest. Wij hebben het goddelijk leven ontvangen. Wij zijn verantwoordelijk het te vertonen en dat kunnen we alleen als we ons door de Heilige Geest laten leiden. Als Hij ons met Christus bezighoudt ontwikkelt Hij in ons het nieuwe leven dat ons gegeven is. Zo kunnen we worden navolgers van God als geliefde kinderen. (Ef.5:1) Als we dit allemaal deden zouden we de eenheid van de Geest bewaren door de band van de vrede. We zouden eredienst kunnen brengen aan het gouden altaar in de kracht van de Heilige Geest.

Ondanks onze zwakheid in deze laatste dagen houdt de Heilige Geest niet op te wonen in de gelovige, en in het huis van God. In Zijn dienst voor de heiligen zijn er twee hoofdwerkzaamheden:

- 1 Het verhogen van Christus.
- 2 Oordeel van alles van wat van het vlees is in ons.

In feite zou Hij alleen de eerste dienst moeten vervullen, maar dikwijls bezig moet zijn met de tweede. Als de Heilige Geest bedroefd wordt en de dienst niet kan vervullen die bij uitstek de Zijne is (Joh.16:13-15) zijn we ons dat dan werkelijk bewust of gaan we door als of er niets aan de hand is? In het laatste geval gebruiken we misschien heel mooie uitdrukkingen die niet overeen komen met de werkelijkheid. Wat een treurige toestand, de mond vol treffende uitdrukkingen van de Schrift terwijl ze niet uitdrukken wat er in het hart is...

Als dat zo is, kunnen wij dan wierook branden op het gouden altaar? Helaas, dat wordt dan vreemd vuur. (Lev.10) Een vergadering zonder enige frisheid. Waar je lauwheid voelt. Bijna onverschilligheid. De

geestelijke werkzaamheid heeft er plaats gemaakt voor een routinematige handeling. De zielen worden er niet gediend en kwijnen weg. De Heilige Geest wordt bedroefd. Doen we daaraan mee? Of oefenen we ons hart voor God? Vragen we God met aandrang het verborgen kwaad te openbaren dat een verhindering is voor de vrije werking van de Geest? Vragen we aan Hem de toestand van het hart te openbaren? Misschien is de toestand van de Gemeente er de oorzaak van dat het kwaad verborgen blijft. Laten we Hem vragen het geneesmiddel te geven dat naar Zijn gedachte is. De verantwoordelijkheid van de broeders komt op de eerste plaats, maar ook de zusters kunnen een belangrijke plaats innemen. Zij kunnen in de binnenkamer helpen. Het voorbidden voor de gemeente. Dikwijls hebben zij een zeer ontwikkelde geestelijk onderscheidingsvermogen en kunnen inzicht hebben God te vragen wat past. Deze kostbare dienst voor de vergadering wordt te weinig toegepast. Zusters moeten hun plaats niet verlaten en zich niet bezig houden met vragen van dienst in de vergadering. Nog minder proberen hun mening in een of andere zaak op te leggen. Dit gedrag komt in de Schrift niet voor. Tegenwoordig trachten men andere middelen aan te wenden om het toch te kunnen doen. Men zoekt voorbeelden hier en daar. Men geeft voorbeelden van een godvrezende zuster die geraadpleegd is in moeilijkheden. Het doel is de inmenging van de zusters in de dienst aan de gemeente goed te keuren. Een heilige vrouw (Tit.2:3). Een ware moeder Israëls (Richt.5:7) kan in een vergadering voorkomen. De broeders zullen graag met haar spreken over een moeilijke omstandigheid. En als het haar gevraagd wordt zal ze antwoorde geven wat de Heer haar heeft gegeven. Op deze manier verlaat ze niet haar plaats. Ze zou het zelf afkeuren deze ondergeschikte plaats verlaten, die God aan haar heeft gegeven. Een plaag is, als zusters aan de dienst van de gemeente deel nemen. Of dit nu in het verborgen is of in het openbaar. Het is verwekken van wanorde. Er ontstaat altijd wanorde als de verschillende leden van het lichaam niet ieder zijn eigen taak doet. Het is zowel oorzaak van zwakte als een gevolg van zwakheid van de plaatselijke vergadering. Als dit kan gebeuren zonder dat er een einde aan gemaakt wordt, is dat een gevolg van de toestand van de vergadering. Aan de andere kant maakt dit gebeuren dan de zwakheid van de vergadering openbaar. Er zijn vergaderingen bekend die ernstig verlies hebben geleden na het heengaan van een trouwe zuster, die het getuigenis op haar hart droeg en met vuur en volharding er voor bad. Andere vergaderingen hebben hun groei niet kunnen herkrijgen, zolang er zusters waren, die een plaats in de vergadering innamen die hun niet toekwam. J.N.D. schrijft: "Ik heb nooit een vrouw zich zien mengen in gemeentelijke zaken, zonder dat ze kwaad deed. Zij zijn gezegend op hun plaats, maar deze plaats komt haar niet toe (Lettres Oct.1877)

3 De tucht

Als we het goddelijk leven hebben ontvangen zijn we verantwoordelijk dat te laten zien. We moeten openbaren dat God is: Liefde en Licht. Als navolgers van God moeten we wandelen in liefde en ons gedragen in alle dingen zoals heiligen betaamt. Wandelt in liefde is de vermaning maar ook wandelt als kinderen van het licht. Wij hebben de neiging om één van de karaktertrekken van het goddelijk leven meer belang te geven dan de andere. We leggen of het accent op God is Licht of op God is Liefde. Alleen Christus de volmaakte mens heeft dat evenwicht voortdurend weten te handhaven.

Als we zeggen dat God Licht is en daarbij uit het oog verliezen dat Hij ook Liefde is leidt tot wettische gezindheid. Het verkondigen van God is Liefde zonder daarbij de heiligheid (Licht) van God in het oog te houden leidt tot een afschuwelijke zedelijke losbandigheid. Het is helaas zo. Het Woord leert het ons. Het einde van het getuigenis wordt gekenmerkt door zedelijke losbandigheid. Verslapping, die uitloopt op een gebrek aan eerbied voor God. Wanorde en volledig verval van het getuigenis hier op aarde. De vreze Gods, de eerbied voor wie Hij is, moet in heel ons praktisch leven schitteren, zowel in dat van de gelovige als van de gemeente. Als dat niet gezien wordt, zelfs niet in kleine mate, dan zijn de mooiste belijdenissen van geloof niets anders dan bedrieglijke woorden. Laten we ons verootmoedigen omdat die eerbied ons te weinig kenmerkt! Wat veroorloven we ons soms dingen, die wijzen op gebrek aan waakzaamheid in het praktische leven, of dit nu persoonlijk is of naar elkaar toe. Eerst op eigen wegen en eigen hart letten. (Spr.4:23-27) Welgelukzalig "die Uwe vreze is toegedaan". (Ps. 119:38) Alleen naar de maat waarop wij dat verwerklijken zullen wij in staat zijn te waken en te zorgen voor onze broeders. Als wij daarin gebreke blijven zullen wij ons niet met onze broeders kunnen bezighouden. Als het nodig is kunnen wij op dat moment de verantwoordelijkheid niet aan die in dat opzicht op ons rust.

Om met broeders bezig te zijn is veel liefde nodig, ware liefde, die gevoelt wordt kan een broeder winnen. De zorg zal zonder gevolg blijven als ze niet de vrucht is van een liefde naar de gedachte van God. Anders stoot ze eerder af en treed er misschien verbittering op. De zorg die wij elkaar moeten geven wordt te veel veronachtzaamd. Die zorg die er is wordt niet altijd gedaan in de juiste geest. Dat komt omdat we zelf niet in staat zijn de zorg te verlenen. Het ligt niet aan diegene die de zorg ontvangt. Laten we eerst onze eigen toestand voor God brengen, voor dat we zorg aan anderen willen geven. We zijn gemakkelijk geneigd een ander te willen verbeteren. Dat werkt niet. We worden dan ongeduldig. "Waarom is hij zo dwars" is dan de gehoorde opmerking. Laten we eerst ons eigen hart onderzoeken. Wees er van overtuigd dat het een werk van God is dat ons dringt. Ongeduld en boosheid zijn slechte raadgevers om zorg te willen verlenen. Een

bijkomend gevaar is: dat men zich belast met dingen die (op dat ogenblik) de zorg van de broeders niet nodig hebben. Men riskeert dan eerder verwarring te veroorzaken dan het goede voort te brengen.

Er zijn verschillende toepassingen van tucht. De meeste zijn onbekend. Het is zelfs zo erg dat sommigen niet meer weten wat tucht nu eigenlijk inhoud. Sommigen denken dat tucht "uitsluiten" is. (1Kor.5:13) Het is mogelijk dat verschillende vormen van tucht niet worden uitgeoefend omdat men niet weet wat tucht is en wat het doel van tucht is. Men zegt: "die of die staat onder de tucht" om daar mee aan te geven dat hij uit de gemeenschap is weggedaan. Maar als hij uitgesloten is staat hij niet meer onder de tucht. Hij is uitgesloten omdat alle vormen van tucht krachteloos zijn gebleken (verondersteld dat de zaak naar de Schrift gebeurd zijn). De Gemeente doet de "boze" uit haar midden weg en verklaart daarmee dat er geen tucht meer uit te oefenen was. Het Woord vermaant ons geen woordenstrijd te voeren en is merkwaardig nauwkeurig in haar woordkeus. De vijand probeert, door de betekenis van een woord te vervalsen, ons waarheden uit het oog te laten verliezen. Langzamerhand worden die uitdrukkingen dan zo vlot gebruikt dat velen geloven dat ze uit de Schrift genomen zijn. Zo dwalen we dan ongemerkt en onbewust van de Waarheid af! De uitdrukking: "hij staat onder tucht" wordt zo dikwijls herhaald, dat velen menen dat het een schriftuurlijke uitdrukking is en dat er geen andere tucht is dan uitsluiting. Wat gebeurt er dan? Of men aarzelt met uitsluiting. (en terecht) Men doet niets. Er wordt geen zorg besteed. Geen tucht uitgeoefend, waar wel aanleiding toe was. Of er wordt uitgesloten waar het nodig was tucht uit te oefenen.

Mattheüs 18:15 geeft onderwijs over "broederlijke tucht" (over zonde begaan tegen een broeder). J.N.D. schreef hierover: "deze tekst veronderstelt dat de ene broeder de andere broeder heeft beledigd. Dit komt overeen met een geval onder de wet dat een schuldoffer eiste (porer le délit) Met deze woorden: " 1 De Here sprak tot Mozes: 2 Wanneer iemand zonde doet en ontrouw wordt jegens de Here, en tegenover zijn volksgenoot ontkent, dat hij iets in bewaring heeft, of dat hem iets is ter hand gesteld, of dat hij iets weggeroofd heeft;3 of hij heeft zijn volksgenoot iets afgeperst, of hij heeft iets dat verloren was, gevonden en hij ontkent het, en doet een valse eed ten opzichte van enige zaak die een mens doen kan, zodat hij zich daaraan bezondigt, 4 wanneer hij zo zonde doet en schuldig wordt, dan zal hij teruggeven het geroofde dat hij wegroofde, of het afgeperste dat hij afperste, of het in bewaring gegevene dat hem in bewaring gegeven was, of het verlorene dat hij gevonden had, 5 of alles, ten opzichte waarvan hij een valse eed zwoer. Hij zal de volle waarde ervan vergoeden en nog een vijfde daaraan toevoegen; aan degene wie het behoorde, die zal hij het geven, op de dag wanneer hij zijn schuldoffer brengt. 6 Als zijn schuldoffer zal hij voor de Here brengen een gawe ram uit het kleinvee, in waarde geschat, ten schuldoffer tot de priester. 7 En de priester zal over hem verzoening doen voor het

aangezicht des Heren, en hem zal vergeving geschonken worden, ten aanzien van elke zaak waardoor hij schuld op zich laadt. (Lev.6:1-7)

Als wij de kenmerken van Efeze 4:1-3 vertoonden zou er geen wanorde of verwarring in de gemeente zijn. Dan zouden wij de eenheid van de geest bewaren in de band van de vrede. Maar wij brengen deze vermaningen niet in de praktijk en zo zondigen wij tegen onze broeder. Als dat niet in orde gebracht wordt kan dit een wortel van bitterheid worden. Deze kan uitgroeien en een oorzaak van grote moeilijkheden worden als de genade van de Heer niet tussenbeide komt.

Wat te doen als uw broeder tegen u zondigt? "Ga heen, bestraf hem onder vier ogen. Indien hij naar u luistert, hebt gij uw broeder gewonnen." Wat een moeilijkheden zouden voorkomen worden als deze tucht uitgeoefend werd in een geest die past. Want anders doen we meer kwaad en verergeren we een moeilijke toestand. Helaas gebeurt het dat men eerst het doorvertelt aan anderen. Er wordt daardoor verwarring gesticht in families en in vergaderingen. Hoeveel kwaad is daardoor niet veroorzaakt! De weg die God aanwijst schijnt ingewikkeld maar is altijd de eenvoudigste. Het is wel een oefening voor de ziel met Hem. Het is niet mogelijk Mattheüs 18:15 toe te passen zonder vooraf niet een oefening te hebben met God. Hij alleen kan ons in de juiste toestand brengen om te gehoorzamen aan deze vermaning. "ga heen". Hij kan ons alleen de juiste woorden geven voor de vermaning. "bestraf hem". Inderdaad de bestraffing moet gebeuren naar Leviticus 19:17. "openlijk zult gij uw volksgenoot terechtwijzen en niet ter wille van hem zonde op u laden". Deze kant wordt wel eens uit het oog verloren. De rechtvaardige vermaning moet met veel genade gebeuren. Daarom is ze zo moeilijk uit te voeren. Verkeerde motieven doen ons soms handelen, zodat de vermaning verworpen wordt. De vermaning moet van de Heer komen. Dat moet gevoeld worden. Als dat zo is en het gebeurt alleen tussen hem en u, dan zal er meestal geluisterd worden en is hij gewonnen. Als hij niet luistert, moeten we ons eerst afvragen: "heb ik tegenover hem gehandeld in de geest van het Woord?" Dit leidt ons tot nieuwe oefeningen met God. Dat zal ons niet zonder vrucht laten, en het kan ons er toe bewegen nieuwe stappen te ondernemen, ditmaal met goed gevolg. Als de broeder gewonnen is gaat de zaak niet verder. De fout moet vergeten worden. Laten we die niet meer in herinnering brengen. De vergadering zal er nooit iets van weten, niemand anders, uitsluitend hun tweeën. (J.N.D. "Verhandeling over de tucht" blz.8)

Luistert hij niet, dan twee of drie getuigen meenemen. Luistert hij ook dan niet, dan moet de vergadering ingeschakeld worden. Dan zijn het niet meer de broeders maar de vergadering die tussenbeide komt. Nu niet willen luisteren is erger! Als dat zo is, dan is er een bijzondere vorm van tucht: "hij zij u als een tollenaar" Dat is een persoonlijke gedragsregel. Het is geen uitsluiting, maar een persoonlijke houding

tegenover de broeder. (J.N.D. "Verhandeling over de tucht" blz.8) De vermaning aan de beledigde broeder is "heb niets te doen met die tegen u gezondigd heeft"! Het is meer een terughoudendheid, een terzijdestelling. Dat zou het geweten van de schuldige raken. Dat is het doel van de tucht. Het is het doel van elke vorm van tucht. Misschien moet de vergadering zich er mee bemoeien. Zelfs misschien dat de schuldige moet worden uitgesloten. Maar dat is niet aan de orde in Mattheüs 18:15.

Galaten 6:1 geeft nog een andere vorm van persoonlijke tucht. De vaderlijke tucht uitgeoefend door een broeder die geestelijk is tegenover iemand "die zich heeft laten overvallen door enige zonde". Hier dus geen vergaderingstucht. Vaderlijke tucht kan iemand terechtbrengen, zo dat de zonde nooit aan het licht komt, want hij heeft de zonde geoordeeld. De vergadering gaat er zich niet mee bezig houden. Die deze tucht uitoefent neemt een hogere plaats in (met genade) tegenover die door enige zonde overvallen is. (J.N.D. "Verhandeling over de tucht" blz.11) Deze plaats ontstaat door ervaring en een geestelijk niveau, tegelijk met zedelijk gezag en de noodzakelijke genade, het gezag geeft te handelen in de geest van Gal.6:1

De gemeente wordt ook geroepen tot tucht d.w.z. niet om de schuldige uit te sluiten. Want tucht is het geheel van middelen om de uitsluiting te voorkomen. Velen menen dat tucht uitsluiten is. Daarom weet men ook niet de geschikte tucht uit te oefenen die een uitsluiting zou kunnen voorkomen. Zo meent men soms dat de gemeente alleen maar de boze moet uitsluiten en anders niets te doen heeft. 2 Thessalonica 3:14,15 spreekt over gemeentelijke tucht en niet over uitsluiting. Het gaat over iemand die niet ordelijk wandelt. "Vermaan hem als een broeder". Terwijl de boze die weggedaan moest worden niet een broeder wordt genoemd maar een zodanige. Ook bij zijn herstel wordt hij nog steeds "zo iemand" genoemd. (2Kor.2:7) Deze gemeentelijke tucht bestaat in het "geen omgang" hebben (a.h.w. geen betrekkingen) met de schuldige. Dit als een middel om het geweten aan te spreken "opdat hij zich schaamt". De tucht uit Rom. 16:17 is van dezelfde natuur als in 2 Thes. 3. De Romeinenbrief is gericht aan geliefden van God in Rome en de 2^e Thessalonikerbrief aan de gemeente in Thessalonica. De gemeente wordt dus wel geroepen tot een dergelijke tucht. Deze tucht wordt zelden uitgeoefend. Dit kan uitlopen op wanorde, haastige uitsluitingen, terwijl de juiste tucht het doel had kunnen bereiken. Of de uitsluiting had kunnen voorkomen als op de juiste tijd de geëigende tucht was uitgeoefend.

Tucht is een voorrecht van liefde. (J.N.D. "Verhandeling over de tucht" blz.4) Dit wordt weinig begrepen. Geen omgang hebben wordt algemeen beschouwd als een strenge, harde, weinig, broederlijke houding. Hoe kunnen we iemand oprichten, die op het punt staat te vallen, zegt men, als we hem niet omringen met liefde en zorg. Maar met liefde omringen staat niet gelijk met meelevende, voorkomendheden of beleefdheden. Dat laatste kan ten nadele werken van

diegene die terug gebracht moet worden. Omringen met liefde in die zin is een slecht opvatten van het Woord en leidt tot ongehoorzaamheid. En dan is toepassing van 2 Thes. 3:14,15 nodig. Willen we ongehoorzaam aan God die zegt: "heb geen omgang met hem"? Soms begrijpt men niet welke houding past ten opzichte van de uitgeslotene. Terwijl de de voorschriften van 1 Kor.5:9-11 toch zo duidelijk zijn. Nog minder is men geneigd de positie in te nemen tegenover de broeder die vermaand wordt als een broeder. Ware liefde deinst niet terug voor een handeling, die in staat is, om iemand, die gefaald heeft, tot schaamte te brengen. Als we weinig geneigd zijn ons aan het Woord te onderwerpen, gaat ons hart redeneren en zullen we onze eigen wil doen. Ook al zijn de bedoelingen dan goed en menen we dat we in liefde wandelen.

In welke gevallen moet de gemeentelijke tucht dan uitgeoefend worden? In welke gevallen moeten we Rom.16:17 en 2 Thes.3:14,15 toepassen? Dat wordt overgelaten aan de verantwoordelijkheid van de plaatselijke vergadering. Twee belangrijke overwegingen moeten ons daarbij leiden.

- 1 De zorg voor de eer van de Heer in de vergadering
- 2 Het zoeken van het goede van hem die gezondigd heeft.

Eerst de ernst van de fout zoeken. Die zal verschillend zijn naar de omstandigheden en de eigen verantwoordelijkheid van de schuldige. Misschien ook wel naar de toestand van de plaatselijke vergadering. Deze dienst moet wel uitgeoefend worden door de priesters, volgens Lev 13 en 14. De priester blijft in het heiligdom. Daar is hij beschermd tegen uitwendige invloeden, familiebanden, vriendschappelijke banden, sympathiën. Zo kan hij de gedachte van God hebben, leren. In het heiligdom blijven is noodzakelijk voor de uitoefening van de tucht, in welke vorm dan ook. Als we dat niet doen lopen het gevaar te vergeten: (2 Kor.5:16) "wij kennen niemand naar het vlees". Dan is er het gevaar dat men zich laat leiden door persoonlijke gevoelens. We handelen dan niet als priesters, zelfs niet als christenen. Als we helemaal niet handelen, wanneer dat nodig is, menend dat we genade en verdraagzaamheid laten zien. Dan ontbreekt ons de ware liefde. Die openbaart zich door gehoorzaamheid aan het Woord.

Het geweten van de broeders moet worden geoefend als tucht nodig is. Ook als de gemeente gereinigd moet worden van het kwaad door de boze weg te doen. De daad zal geoefend worden naar het geestelijk niveau van de gemeente.

Worden de gevallen verschillend behandeld volgens de vergadering? Gaat men zelfs zover dat men zegt dat er met twee maten wordt gemeten?

Ten eerste, zijn er nooit twee identieke gevallen. Misschien wel in grote lijnen. Maar de bijzonderheden zullen toch verschillen. Ten tweede, is er een

verschillend geestelijk niveau onder de broeders en vergadering. Daarmee zullen we rekening dienen te houden. Vergelijk dus nooit twee vergaderingen met elkaar of twee handelingswijzen. Als het ons toeschijnt dat twee gevallen gelijkvormig zijn. Ondanks de schijn, verschillen de gevallen, verschilt het geestelijk niveau. Wat natuurlijk niet wil zeggen dat de ene vergadering superieur is boven de andere!

4 Onttrekken

Misschien is het goed iets te zeggen over deze uitdrukking. Ze wordt soms gebruikt als motief voor een besluit tot uitsluiting. We nemen a.h.w. nota van het feit dat iemand zich uit het midden van de vergadering heeft onttrokken. Op het eerste gezicht schijnt dat juist. Iemand blijft weg uit de vergadering. De vergadering neemt er nota van en hij of zij is niet meer in praktische gemeenschap met de vergadering. Maar waar staat in de Schrift dat iemand zichzelf uitsluit? Nee, tot de Gemeente wordt gezegd: "doet de boze uit uw midden weg". Dus alleen de vergadering kan dat doen. Wellicht zal men opmerken de gemeente moet de boze wegdoen. Maar het eenvoudige feit dat iemand de vergadering verlaat, kan men dan zeggen dat het een boze is? En dat daardoor de vergadering gerechtigd is om naar het Woord hen uit haar midden weg te doen? De andere zijde is dat de orde in de Gemeente gehandhaafd moet blijven. Als iemand dus van de vergadering wegblijft behoren we daar nota van te nemen. Schijnbaar is dus alles in orde. Maar in werkelijkheid? Als iemand wegblijft, moeten we ons de vraag stellen: hebben wij voor hem of haar alles gedaan wat we hadden moeten doen? Misschien hadden we ons met hem of haar moeten bezig houden. Hem of haar helpen, aanmoedigen, met herdelijke zorg omringen. Misschien dat dan de vergadering niet was verlaten. Moet de vergadering zich verootmoedigen? Een schaap dat de kudde verlaat, is ziek, zegt men. Men moet dus zijn of haar toestand onderzoeken en die verzorgen. Herder en priester hebben hier een taak. Als er zonde is, die de reiniging van de vergadering noodzakelijk maakt. Als door herderlijke zorg het schaap genezen kan worden. Dan zal het schaap weer bij de kudde komen. Dan kan de vergadering zich verheugen over de terugkeer van het afgedwaalde schaap. Maar pas als alle inspanningen vergeefs blijken en de waarschuwingen zonder gevolg blijven en de vermaningen onwerkzaam zijn, als het schaap volhardt in zijn verwijdering. Dan pas openbaart deze koppigheid de toestand waarin dit schaap zich bevind. Na de verschillende oefeningen pas kan de vergadering hem die afdwaalt hem mogelijk als een boze beschouwen. (1 Kor. 5 lees ook 1 Sam.15:23)

De dienst is verricht voor hem en heeft de toestand openbaar gemaakt van de achterblijver. Er is onderzoek gedaan of er iets is aan te merken op de toestand van de vergadering. Dan pas kan geconcludeerd worden of hij of zij een boze is die weggedaan moest worden. Het is

zeer ernstig kwaad toe te laten in een vergadering, het te bedekken in plaats van de juiste tucht uit te oefenen! Het is wel nodig verdraagzaam te zijn voor elkaar in alles wat betrekking heeft op onze zwakheden. Zwakheid kenmerkt ons allen. We moeten waakzaam zijn voor het kwaad, beginnend bij ons zelf. Verdraagzaamheid voor het kwaad verbindt ons met het kwaad zelf en openbaart dat wij niet rein zijn. (2 Kor.7:11) Zeker de Heer zal tussenbeide komen. Hij heeft de zorg voor Zijn heerlijkheid in Zijn Gemeente. Maar dat is de zijde van God en niet onze verantwoordelijkheid. Als we dit niet doen is het een verlies voor hem of haar die achterblijft, maar ook voor de vergadering zelf. Als een gemeente ernstig faalt in haar verantwoordelijkheid en alle broeders en zusters daar aan deelnemen. Dan zou de Heer de gemeente kunnen verlaten. "De lamp van zijn plaats nemen". (Op.2:5)

Als iemand het kwaad bedekt, zal God het ontdekken. De laatste gedachte moet geen reden zijn om alles dan maar in de openbaarheid te brengen. Het zou verschrikkelijk zijn alles ter kennis van iedereen te brengen. Dat is zeker niet de bedoeling en geen gevolg van liefde. (Jac.5:20) De liefde zal menigte van zonde bedekken. Met die liefde in het hart zullen we als we een broeder zien zondigen, een zonde niet tot de dood, voor hem bidden. Deze zonde kan nooit in het licht komen. Nooit een kwestie zijn waarmee de gemeente zich moet bezig houden. (J.N.D. "Verhandeling over de tucht" Blz10) Er is wijsheid en onderscheiding nodig om te weten wat verdragen moet worden naar Col.3:12-15 en wat als openbare zonde, de uitoefening van de juiste tucht noodzakelijk maakt.

Laten we eerst onze iegen toestand voor God beschouwen en kijken of wij tucht kunnen uitoefenen in de geest die er bij past. Als dat niet mogelijk is moeten we eerst zelf tot God gaan. Onze eigen toestand moet even goed geregeld worden als die van onze broeder en zelfs voor die van de broeder. Daarna zijn we pas geschikt om hem te gaan opzoeken. Pas dan zullen we hem kunnen gaan winnen of herstellen. Het is mogelijk dat geen resultaat geboekt wordt. Dat hangt

af van de toestand waarin iemand zich bevindt. Maar heel vaak is hij die het bezoek brengt niet in de goede gezindheid. Dat veroorzaakt dan alleen verbittering en riskeert de zaak te verergeren wat men zocht te herstellen.

5 Slot

Niet alles is opgenoemd wat in het leven van de gemeente te wensen kan overlaten. Dit was ook niet de bedoeling. Het doel was. Ons er toe te brengen een ogenblik stil te staan. Dat wij ons zelf in Zijn licht zouden stellen. Onze weg en aan de andere kant het Woord te onderzoeken, zodat wij er toe gebracht worden een wandel te verwerklijken: "waardig de roeping, waarmee wij geroepen zijn" (Ef.4:1-3)

Als we de instructie van het Woord van God zo slecht in de praktijk brengen, terwijl we het toch proberen. Dan komt dit omdat we niet dicht genoeg bij Christus leven. We leven dikwijls naar het vlees in plaats van te verwerklijken dat onze oude mens met Christus is gestorven.

Laten we niet proberen veranderingen in een gedrag aan te brengen dat te wensen overlaat. Laat het Woord in ons werken. God zal daardoor Zijn werk in onze harten en gewetens volbrengen. Dan zullen we, heel natuurlijk, zonder inspanning, dwang, onze wegen in overeenstemming brengen met wat Hij ons leert.

Laten we onze werkelijke toestand erkennen. Laten we niet voorgeven meer kracht te bezitten, dan onze uiterste zwakheid ons veroorlooft. Laten we ons diep laten oefenen voor God in dit opzicht. Laten we Hem vragen ons te helpen en ons er toe te brengen een wandel te vertonen te midden van het verval. Dan kunnen we voor de opneming het getuigenis misschien ontvangen "God behaagt te hebben" (Hebr.11:5).

Oorsprong: [Le Messager Évangélique 1951-281](#)

Titel: [À propos de la vie de l'assemblée](#)